

**CENTRALNA KOMISJA
DO SPRAW STOPNI I TYTUŁÓW**

Pałac Kultury i Nauki
00-901 Warszawa

Warszawa, 28 marca 2018 r.
tel. 826-82-38: tel./ fax 620-33-24
e-mail: kancelaria@ck.gov.pl

Nr BCK-I-O/RW-315/2017

Pani
dr Anna Chudzińska-Parkosadze

W nawiązaniu do pisma z dnia 5 marca 2018 r. w imieniu Przewodniczącego Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów uprzejmie informuję, iż sprawa Pani odwołania od uchwały Rady Naukowej Wydziału Neofilologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu odmawiającej nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego znajduje się obecnie u powołanego drugiego superrecenzenta CK. Po sporządzeniu ww. opinii, sprawa w pierwszej kolejności trafi na posiedzenie Sekcji Nauk Humanistycznych i Społecznych, a następnie na posiedzenie Prezydium Centralnej Komisji, które to podejmie stosowne rozstrzygnięcie.

Centralna Komisja jako organ administracji publicznej zobowiązana jest do działania w granicach obowiązującego prawa. W odniesieniu do kwestionowanej przez Panią celowości wysłania sprawy do superrecenzenta CK, wskazuje się, iż zgodnie z art. 35 ust. 3 ww. ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789, z p. zm.) decyzje w postępowaniach odwoławczych podejmowane są po obligatoryjnym zasięgnięciu opinii jednego, a w niektórych przypadkach – dwóch recenzentów, w tym co najmniej jednego spoza składu Centralnej Komisji.

Udział superrecenzentów wynika z faktu, że Centralna Komisja, mimo że jest organem odwoławczym, to prowadzi również własne postępowanie dowodowe, podczas którego musi dokonać oceny nie tylko materiału dowodowego

zgromadzonego w postępowaniu przed Radą Wydziału, ale także materiału dowodowego zebranego w postępowaniu odwoławczym. Centralna Komisja z mocy obowiązującej ustawy zobowiązana jest zatem do zebrania materiału dowodowego w postaci opinii recenzentów, a następnie rozpatrzenia go w sposób wyczerpujący. Kontrolę zaskarżonej uchwały należy rozumieć jako dokonywaną w sposób wszechstronny.

Centralna Komisja wyjaśnia, że długotrwałość nin. postępowania wynika z przyczyn obiektywnych, bez uchybień ze strony organów Centralnej Komisji. Nie można też mówić o beczynności Centralnej Komisji. Rzecz podstawowa, na zasadzie art. 29 ustawy z dnia 14 marca 2003 r., w postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora w zakresie nieuregulowanym w ustawie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się jedynie odpowiednio. Z przyczyn oczywistych oceny czynności składające się na nin. postępowanie nie są możliwe do zrealizowania w terminach wynikających z przepisów art. 35 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, co oznacza, że w postępowaniach dotyczących nadania stopni naukowych i tytułu profesora nie stosuje się przepisów KPA w tym zakresie. Sam termin wynikający z art. 21 ust. 2 ustawy jest terminem instrukcyjnym (zob. H. Izdebski, J. Michał Zieliński, *Ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym. Komentarz*, Warszawa 2015, s. 107).

Należy także wziąć pod uwagę fakt, że postępowanie odwoławcze prowadzone przez organy Centralnej Komisji zgodnie z procedurą postępowań wynikającą z przepisów ustawy z dnia 14 marca 2003 r. oraz statutu Centralnej Komisji, zatwierdzonego Zarządzeniem Nr 47 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 2012 r., jest jednym z najbardziej skomplikowanych modeli postępowań w polskim modelu prawnym. Uwzględnić też należy fakt, że postępowanie prowadzą wieloosobowe organy kolegialne (Sekcje i Prezydium Centralnej Komisji), które nie działają w sposób permanentny tylko na comiesięcznych posiedzeniach.

Zgodnie z przepisami art. 21 ustawy oraz § 8 pkt 2 lit a) i § 18 ust. 1 statutu Centralnej Komisji odwołanie jest rozpatrywane przez właściwą Sekcję, a potem przez Prezydium Centralnej Komisji. Przed skierowaniem sprawy na posiedzenia Sekcji CK sprawa kierowana jest do recenzenta z wnioskiem o sporządzenie opinii. Zgodnie z wymogami § 19 ust. 4 statutu CK, w niektórych przypadkach obligatoryjnie powoływany jest dodatkowy drugi superrecenzent (tak jak i w nin. przypadku). Organy

kolegialne, jakimi są Sekcje i Prezydium Centralnej Komisji podejmują uchwały na posiedzeniach, które są zwoływane cyklicznie co miesiąc. Długotrwałość ww. postępowań wynika z przyczyn obiektywnych, bez uchybień ze strony organów Centralnej Komisji, głównie z powodu dużej ilości odwołań, które są rozpatrywane w kolejności wynikającej z daty wpływu i czasu sporządzania opinii przez recenzentów. Odwołania są przedmiotem głosowania na posiedzeniach organów kolegialnych CK-Sekcji i Prezydium, zwoływanych co miesiąc, z wyjątkiem miesięcy letnich.

W odniesieniu do wskazanego przez Panią zarzutu naruszenia dóbr osobistych przez osobę recenzenta dorobku naukowego poprzez naruszenie art. 216 § 1 i 2, art. 250, art. 241 § 1, art. 231 § 1, art. 224 § 2, art. 266 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 20), Centralna Komisja wskazuje, iż nie jest organem kompetencyjnie władnym rozstrzygnięcia powyższych kwestii, które należą do wyłącznej właściwości organów ścigania.

Do wiadomości:

- Departament Spraw Obywatelskich Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

SEKRETARZ KOMISJI

Prof. dr hab. Bronisław Sitek